

(Navrátil – 26.02.2005) A nyní tedy ta slíbená reakce – oponentura na červený text pana Zoe zeleně

(Navrátil – 25.02.2005) Vážení čtenáři, přečtěte si zajímavý dialog, především to, co mi napsal pan Zoe

(D. J. Zoe 24.02.2005) Mé odpovědi červeně

(Navrátil – 23.02.2005) Úvahu věnuji mlčícím fyzikům, neb se ví, že >mlčeti zlato<.

Z časových důvodů nereaguji a do budoucna již ani nebudu moci reagovat na všechny ty Vaše články, které jsou fyzikálně zcela irelevantní.

Předem děkuji za pochopení. 24.02.2005 ,D.J.Zoe

=====.

13.12.2004

Čtvrtstoletí inflační teorie (1): Nápad Alana Gutha (píše autor Jan Kapoun)

Před 25 lety, v prosinci roku 1979, se zrodil jeden z nejdůležitějších objevů moderní kosmologie: americký fyzik Alan Guth zformuloval tzv. „teorii inflace“.

.....

Základem teorie inflace A.Gutha **je myšlenka**, že vesmír mohl v prvním nepatrném okamžiku po stvoření, „před bodem, ve kterém začíná příběh velkého třesku v pojmech standardního modelu“ (John Gribbin), podstoupit změnu známou jako fázový přechod, tedy ze stavu energetického do stavu méně energetického.

(Komentář Navrátil) Při takové **m y š l e n c e** roztažení prostoru >z nikam donikam<, ze singulárního prostor-skorobodu do prostor-skoro-konečna, a při vědomí „zbytečnosti“ objasňovat jak se může veličina délka „roztahovat-zvětšovat“ (podle soustavy „malého“ pozorovatele) a to bezdůvodně (důvod mají pouze fyzikové : objasnit tím „vyladění“ počátečních nastavených parametrů ve vesmíru zjištěných ze Země v čase $t = \text{současnost}$)...je nutné si uvědomit, že se k této myšlence ještě navíc předpokládá „stvoření“ konstantního jistého konečného množství hmoty-energie v zahájení *stvoření* celého vesmíru, přičemž „superhorký prostoro-bod“ by určitě byl **supernehorký** při stvoření supermrňavého konstantního množství hmoty-energie. A tak by se vyladěnost po-inflační z titulu superpromrznutí superstudené hmoty-energie musela obhajovat jinak než inflací. Navíc se zde mluví o „stvoření“ vesmíru jako o neposkrvněné doktríně nezpochybnitelné, nedotknutelné a nediskutovatelné, stohlasně odsouhlasené se záměrem a důrazem o jiných možnostech už nikdy neuvažovat. – papežská inkvizice středověku, vlastně super-inkvizice novověku..

Kvantové fluktuace prostoročasu způsobují, že prostor má kromě makroskopické křivosti (gravitace) též mikrokřivost poloměru Planckovy délky a že všude vznikají hrdla topologických tunelů, jejichž velikost a vzájemné vzdálenosti jsou téhož řádu. Hustota energie pole v takovém topologickém tunelu dosahuje Planckovy hustoty, takže hmota připadající na jeden topologický tunel je řádově Planckova hmota.

Tyto obrovské hodnoty jsou evidentně v rozporu s velmi nízkou střední hustotou energie, kterou ve vesmíru pozorujeme. Vezmeme-li však v úvahu příspěvek gravitace hustotě energie

hmoty, pak dvě typická ústí tunelu o Planckově hmotnosti, vzdálená od sebe Planckovu vzdálenost budou mít při vzájemné gravitační interakci vazbovou energii, vytvářející záporný hmotový defekt přesně stejného řádu jako kladná elektromagnetická hmotnost obou struktur. Po takovéto celkové kompenzaci pikofluktuací může vakuum vypadat tak, jak jej pozorujeme.

Pozorované elementární částice **by mohli být** jakýmsi kolektivními excitacemi veličin délka a čas tedy jejich mnoha dimenzí, které se >spolu< vlní a spolu multiplikuji do „shluků“-vlnobalíčků...ano, **by mohli být** jakýmsi vlnobalíčky dimenzí času a délky... **v moři silných fluktuací mikrogeometrie**, (fluktuace geometrie ?? jsou hmotové částice ?? Od mé hypotézy se to liší už jen naprosto zanedbatelný krůček, tj. že do hry vstupuje i ten čas a jeho dimenze) **které se všude jinde v průměru ruší a makroskopicky tvoří obvyklé vakuum.** (Jistě, páry částí tj. částice s antičásticí mají „tu vlnu-vlnobalíček“ rozdílný jen v tom, že „půl amplitudy“ částice zaleze-zapadne do „antisvěta“ a „půl amplitudy antičástice“ zaleze-zapadne do světa sem. Vlna- vlnobalíček částice má vrchol vlny „převlněný“ tj. na nepatrný úsek odvíjení času jde její vnitřní dimenze času chodem nazpět a hned se ten chod času vrací do své původní šipky směru. Já to řečnický popisují jako „cukaneček času“ Vakuum pak je něco jako Higgsovo pole, kde ještě nedošlo k „převlnění“ a při „převlnění“ dimenze časové do mínus chodu se objeví částice a v antisvětě antičástice s nějakou symetrií toho „cuknutí času“...zrcadlový pohled ...? Samozřejmě, že zde vykládám své mozkové spekulace, ale to dělají všichni fyzikové když něco tvoří ...jejich spekulace jsou možná vyššího řádu než moje laické)

Oblast, z níž **expandoval ranný vesmír musela mít** tzv. anti-de Sitterovu metriku. (V této metrice vidím veličiny s-délku a t-čas , nevidím v ní pochopitelně hmotu a zákony + parametry) (Fyzik si to může dovolit **tvrdit, že oblast musela mít >to a to<**, já coby blb musím přísně říkat, že úvahy mé jsou hypotetické. Moje oblast, v hypotetických úvahách, co z ní **expandoval ranný náš vesmír je >stav předbig-bangových veličin délka a čas<** v jakémisi inertním jednotkovém stavu, který neobsahuje hmotu. A ať byla či je tato metrika vyjádřena libovolnou odborně složitou matematikou, tak docela bezesporně je to, že v $t=0$ veličina čas „spustila“ svůj chod, odvíjení a...a odvíjení času není nic jiného než nejednotkový poměr dimenzí veličin délka a čas $v < c$, který v podobě $c = c$ mohl panovat jako existenční stav už před Třeskem) **Ta je ve sférických souřadnicích dána vztahem**

$ds^2 = -(1-r^2/a^2)dt^2 + dr^2/(1-r^2/a^2) + r^2(d\theta^2 + \sin^2(\theta)d\phi^2)$. (*01*) To je jen a jen a jen matematická ekvilibristika pro dvě veličiny, které tam vidím : s-délka a t-čas. Nic víc (!) než (smysluplné) matematické operativní vztahy dvou veličin logicky sestavené . Když vezmu (*01*) a napíši ji na papír a vystřihnu všech 72 znaků, co obsahuje /já je spočítal/, tak dám-li je do krabice a zatřesu hodně a vysypu, tak se mi z nich Beethovenova sonáta /část/ nevytvoří nikdy a Vaše >smysluplná metrika< je jen jako bambiliontá pravděpodobnostní varianta. Smysluplnost nastane tedy pouze v seřazení mající „vysvětlení“. A takovou větu-rovnici pro mou hypotézu **jednou odborníci také najdou-napíší** , neb její sestavení je možné se stejnou pravděpodobností, jen já to neumím. Jsme na tom naprosto stejně při hledání „pravdy přírody“ -vy umíte svou hypotézu pouze napsat matematicky o něco dřív než já a já prozatím nikoliv.)

kde $a^2 = 3/(\lambda + 8\pi \cdot \rho)$, λ je tehdejší kosmologická konstanta. Integrací od $r=0$ do $r=a$ zjistíme, že z hlediska pozorovatele ve středu $r=0$ každá částice včetně světla dorazí ze středu $r=0$ do místa $r=a$ až za nekonečně dlouhý časový interval. (No, je „tam“- v předbig-bangovém stavu - jednotkový čas i jednotková délka. Jak je jednotka velká /nula nebo nekonečno/, nikdo neví, ani sám vesmír) **Pozorovatel v anti-de Sitterově prostoročase tedy nemůže získat žádné informace o tom, co se děje ve vzdálenostech větších než (a) od něj.** (On je ani zjišťovat nechce, neb neví, že by vůbec měl. Takový vesmír / co se o něm nedá ani

řící, že je nekonečný prostorově a nekonečný časově, neb tam každá veličina ke každé je v jednotkovém stavu/ musí mít v sobě zabudováno pravidlo-zákon o tom, že jeho stav symetrický „se jednou“ musí změnit na asymetrický a dál pokračovat ve střídání změn do posloupnosti v níž se v „první fázi“ rozštěpí do dvou hemisfér stavů k sobě asymetrických – jedna je pozmeněný časoprostor, já mu říkám >zbytkový< časoprostor a druhou hemisféru hmotovou, co se bude v posloupnosti změn proměňovat už jen ona, časoprostor zbytkový zůstane v tomto stavu neproměňován. Pokud bude ovlivňován hmotou, bude „vřít“ promění se lokálně, ale na hmotový artefakt a zbytek bude opět onen >zbytkový časoprostor neměnného stavu<...Neříkám to zrovna superpřesně, ale to není podstatné) **V anti-de Sitterově vesmíru tedy existuje kauzální horizont o poloměru $r=a$.**

Z pohybových rovnic testovací částice v anti-de Sitterově prostoročase m.j. plyne, že původně nehybné těleso bude mít radiální zrychlení $d^2r/dt^2 = r/a \cdot (1-r^2/a^2)$, které roste se vzdalováním od počátku lokálních souřadnic (jenž může být umístěn v libovolném bodě anti-de Sitterova prostoru). Anti-de Sitterova metrika tedy způsobuje vzájemné rozptylování částic, rychlostí úměrnou jejich vzdálenosti. Jako by každý bod byl odpudivým centrem.

(? --> Z toho musím vyrozumět to, že bylo-nebylo, existovalo Univerzum s neznámou metrikou. A to Univerzum mělo uvnitř oblast s anti-de Sitterovským vesmírem a teprve z této oblasti expandoval náš ranný vesmír s naší metrikou. Už v té anti-de Sitterovské oblasti vesmíru musely být hmotové elementární částice v počtu ?, a hmotnosti ? kg ?, které nemohly pozorovat co se děje „v expandujícím ranném našem vesmíru“ z jeho bubliny-oblasti si to počal tu expanzi s počtem částic ? a o hmotnosti ? kg) (V oblasti za horizontem tedy v oblasti anti-de Sitterovského vesmíru – jak říkáte – také platí pohybové rovnice, ač jste prohlásil že z odtamtud žádná informace nemohla proniknout do našeho vesmíru a tak „to“ co tam je Vám řekl Bůh – říkáte že tam také panují pohybové rovnice... a že tam jsou původně nehybná tělesa... a že ony původně nehybná „pak“ mají radiální zrychlení...hergot, Vy toho ale víte hodně o tom co je za horizontem, v tom anti-de Sitterovském vesmíru)

Podle kvantové geometrodynamiky jsou v měřítkách srovnatelných s Plackovou délkou kvantové fluktuační metriky a fyzikálních polí velmi vysoké (Co to je nízká fluktuační , a co vysoká ? Kdo-co dá popud polím či metrice fluktuovat ? A proč by gravitační pole na velké metrice mělo mít menší fluktuační než na malé metrice ? Není náhodou ta fluktuační polí-hmoty jen průmětem zvlnění samotných veličiny metriky ? zvlněním dimenzí času a dimenzí délky ? Nejeví se náhodou průmět vlny v rovině do roviny kolmé jako >body zhuštění< a >body zředění< ? neb se na vlnu díváme „an fas“ ?) (viz také

<http://www.zoevistian.nazory.cz/docs/Galerie.doc>). V důsledku těchto fluktuací se proto může **náhodně** vytvořit oblast, vyplněná pomalu se měnícím skalárním polem (fí) (**náhodně** může docházet i při té fluktuaci k vlnobalíčkování dimenzí délek a času. **Náhodně** může v té de-Sitterovské metrice –vesmíru platit i pravidlo parabolického projevu proměn stavů...anebo náhoda patří jen vyvoleným fyzikům ?) (**může se jednat o Higgsovo pole první generace, bizarně zvlněný časoprostor co se v něm ještě vlny „nepřevlnily“ tj. nenastalo multipřeplátování nebo dokonce jen o fluktuující pole křivosti prostoročasu**). Dyť o tom mluvím už pěkných pár let...., že Higgsovo pole dimenzí veličin času a dimenzí veličiny délka se nejprve vlní tj. $c^3 = k \cdot v^3$, ale pak v tom zvlněném časoprostoru se vlny „zakrouť“ do sebe – multiplikují se veličiny a toto lokální „přeplátované zakřivení“ v Planckově měřítku se stává >polem< a pole hmotovými artefakty ; uzlíčky vln dimenzí se stávají elementárními částicemi... a hmota je na světě.

Moderní fyzika předpokládá, že Heisenbergovy relace neurčitosti platily dokonce i před samotným vznikem tohoto vesmíru. ??? Já nesouhlasím. Heisenbergovy relace jsou vadnými i v tomto vesmíru.

Heisenbergovy relace neříkají nic jiného, než že součin přesnosti, s jakou lze vymeziť určitou oblast prostoru resp. času (např. formou přesného měření~pozorování) a přesnosti s jakou lze v tomto prostoru resp. čase vymeziť dynamické veličiny hybnost resp. energii, nesmí nikdy „podsáhnout“ Planckovu konstantu. (volba jednotek byla učiněna lidmi, vesmír si je volil jinak a sami říkáte, že stav **tentýž** na makroměřítku se jeví jinak než na mikroměřítku...což paltí obráceně při záměně pozorovatelů tj. jak velkého pozorovatele vyrobím) **A co je na tom všem nejdůležitější, toto platí i pro vakuum.**

Pokud máte v tom vakuu nějakou reálnou částici, (jaký je rozdíl mezi **a**) vakuem + nula částic, a **b**) vakuem +1 částice, a **c**) vakuem + 3 částice, a **d**) vakuem +miliarda částic ?) pak její prostorovou lokalizaci akorát docílíte, že to vakuum bude tu svoji energii pumpovat právě do ní. (a jaký je rozdíl mezi **a**) vakuem + nula energie, a **b**) vakuem + habaděj energie ?) Pokud ji tam ale nemáte, ta energie vakua je tam stále a čím menší prostorovou oblast vymeziťe, tím hůře se ta kladná energie prýstící z topologických tunelů (**Pokud** ve vakuu mám energii a **pokud** ve vakuu nemám energii... to také může platit tato obojetnost pod obojí ?, jednou jo jednou ne ? Celý vesmír mající 10^{53} kg to jest jeho hustota-řídčnost je že v krychlovém kilometru je jeden proton či jedna částice, tak tato „řídčnost“ není vakuem, ale vakuem je malá oblast prostoru nabitá energií ? a čím je ta oblast menší tím se hůř z ní ta energie dobývá ? a čím je ta oblast větší např. oblast až 95 % vesmíru, tak z ní lehounce dobýváme >vakuovou energii< bez narušení 10^{53} kg té nevakuové hmoty ?....žasnu) **statisticky vyrovnává se zápornou vazbovou energií gravitačního charakteru a tím větší celkovou energii vakua (v absolutní hodnotě) v dané vymezené oblasti reálně naměříte.** (čili v supermalé oblasti je ve vakuu supermnoho celkové energie vakua...ať jí měří velkopozorovatel anebo kvark.)

Moderní inflační scénáře (např. Lindeho chaotická inflace) přitom **předpokládají**, (já také předpokládám ...anebo nesmím ?) že tyto fluktuace prostoročasu (které jsou tedy přímým důsledkem platnosti Heisenbergových relací) existovaly dokonce i před vznikem samotného vesmíru. (Zopakujme si to : Před vznikem vesmíru existovaly fluktuace časoprostoru..., i Heisengergův princip neurčitosti „ničeho“ neb vesmír ještě nebyl ...už blbnu, anebo špatně slyším a vidím. Před vznikem Pekla už existovali čerti...a před výstavbou nuselského mostu se už po něm jezdilo) **Že tedy pravidla kvantové mechaniky jsou nezávislá na existenci makroskopicky regulárního prostoročasu. Ve svých mikroskopických měřítkách, kde žijí, ta pravidla, si vždy nějaké ty lokální prostoročasy umí ta pravidla vytvořit. To je nesmírně hluboké poznání : Pravidlo si vytváří lokální prostoročasy....p r a v i d l o vytváří....artefakty. Naopak asi to nefunguje : prostoročas si vytváří pravidla.....?**

Ono je samozřejmě těžké prodloužit pojem "před" do oblastí, kde ještě neexistoval regulární čas ani prostor. (Čili větu mám pochopit tak, že „oblasti“ existovaly i když >v nich< neexistoval regulární čas a prostor...aby „oblast“ mohla existovat vůbec, byl spojen s neregulárním časem a prostorem ...? tak to mám chápat ?) Toho jsem si plně vědom. No nejlepší a nejnázornější je, pustit si to pěkně pozpátku. Co se tedy bude dít, když budete sledovat vesmír v čase blízkém velkému třesku a ještě navíc běžícím pozpátku? Toho je plná knihovna, tisíce knih a psalo o tom už stovky polofyziků a jeden laik totožno blb : Navrátil

Předně uvidíte, kterak se naše 3 veliké prostorové rozměry prudce hroutí do měřítek (Aby se mohl pozorovat jak se r o z m ě r /toto slovo je v cizích zemích pojmenováno jako dimenze/ mohl hroutit, musí být pozorovatel konstantní-nehrouťící se. V tomto vesmíru může být vedle sebe „nehrouťící se“ pozorovatel a „hroutící se“ vesmír ?), kde již se kvantové fluktuace prostoročasové metriky stávají nezanedbatelnými. (Co takhle obráceně : rozměry „se nehrouťí“ ale „hroutí se“ rozměr pozorovatele... pak také lze pozorovat ony změny, že ony

kvantové fluktuace se stávají nezanedbatelnými, že !nezanedbatelnými pro makropozorovatele či mikropozorovatele ? Mikropozorovatel kvark vidí kolem sebe mikroprostor a vůbec se mu nezdá, že se něco hroutí a že narůstají fluktuace !) **Atomy a částice (mimo virtuálních) exponenciální rychlostí zanikají a jejich energie se mění ve skalární Higgsovo pole fí.** Kousek výš říká pan Zoe, že Higgsovo pole je fluktuující pole křivosti prostoročasu,. Tady říká, že energie nevirtuálních částic se mění v to Higgsovo pole, a tak když si deduktivně vše dám dohromady, tak ta energie reálných částic je pole křivosti prostoročasu...A tak mě udivuje, že totéž říkám-li já v bleděmodrém, že vesmír je dvouveličinový, tak nikdo o tom nechce slyšet) **Vesmír se prudce smrští do oblasti velikosti zhruba kopacího míče.** (...Kopací míč podle pozorovatele, jemuž určíte velikost V_y . Určím-li mu velikost $já$, např. 10^{-55} m, tak ten kopací míč se mu bude p o z o r o v a t myslím dost veliký a kolem sebe on ty fluktuace neuvidí, zato uvidí „jen“ OTR) **V tomto prostředí panuje již takový chaos, že se stává obtížným definovat zde běžným způsobem čas. Čas, se v těchto měřítkách pozvolna stává nerozlišitelným od prostoru. Čili z toho po splynutí je jaká veličina ? I tato řeč napovídá a naznačuje potřebu zkoumat zda též čas nemá tři dimenze, bylo by to smysluplnější.**

Jak se Vám tak čas pozvolna rozplývá před očima, pozorujete, že ve zbytcích toho, co ještě, byť vzdáleně připomíná náš běžný čas plynoucí jen jedním význačným směrem, se náhle hustota toho pěnícího a prskajícího vakua, v němž je nyní soustředěn v jakémisi latentním, neprojeveném stavu, veškerý Higgsův potenciál budoucího (i když v tomto obráceném sledu věcí spíše minulého) vesmíru, prudce mění směrem takřka do ztracena. Tato řeč popisuje mou hypotézu (vouveličinového bizarně vřícího časoprostoru ve kterém se rodí vlnobalíčkování) byť stylem jako Bible popisuje evoluci.

V tom však již **význačný směr času**, který do té doby existoval beztak již jen statisticky (zprůměrováním přes všechny směry jimiž čas v oné kvantové polévce ve skutečnosti tekli) I zde se mluví o tom, že čas může mít na této úrovni i zpětný chod na úseku podplanckovském, což je můj návrh na vlnobalíčkování coby stavbu elementárních částic z veličiny čas a délka, **úplně mizí.** Lokálně, v měřítkách Planckovy délky, však přesto stále vznikají a opět zanikají ústí topologických tunelů, což vždy vyžaduje vytvoření kratičké časové fluktuace, kratičkého interválu, po který existuje čas a po tuto svoji dobu dovoluje aby se vůbec něco dělo. Aby se pokusila zformovat nějaká lokální metrika, tj. jakýsi zárodek prostoru, který však nemá dlouhého trvání, neboť hustota Higgsova potenciálu v jeho anti-de Sitterově okolí je příliš malá. Znova říkám : popis červený se neliší od mé hypotézy s tím rozdílem, že dvouveličinové Higgsovo pole -což je křivost prostoročasu- je >polévkou zrodu částic< a to z dimenzí času a dimenzí délky.

Zprůměrováním celkového toku času přes všechny kvantové události v tomto tzv. "falešném vakuu" však vyjde celkový tok času vždy roven nule, neboť směry toku času v jednotlivých topologických fluktuacích jsou již zcela náhodné a tedy chaotické. A když se do tohoto „chaosu“ toků času vhodí „zákon o vlnobalíčkování“, pak zákon je vlastně řád, kterým se řídí tvary „vzorečků“ každé elementární částice, viz mé navržené substituce....které ten řád mají.

Nevím, zda jsem to nastínil dostatečně srozumitelně, O.K. neb **pojmy běžného jazyka jsou (na rozdíl od toho matematického) příliš chabé na to, aby vyjádřily něco tak odtažitého od naší každodenní reality** To je zajímavá filozofie. Je vidět onen zvláštní dualismus >zápisu v matematické podobě a lidské řeči<. Nějaká jednoduchá parciální rovnice v sobě skrývá obrovské množství informací, které se ztotožní do lidské řeči, lidských významů

>přetransformováním< přes 100 stran lidských slov. A naopak 100 stran lidských slov se v matematice dá napsat pěti znaky. **jako je vznik vesmíru, ale snad si to nějak přeberete.**O.K.

Výpis relevantních článků z diskusního fóra „starý“ Aldebaran.

Autor: Zoe

“ Když se Guth večer vrátil do svého bytu, pokusil se nápad, který se mu vynořil v hlavě, formulovat matematicky. Nad poznámkovým blokem pracoval celou noc. Pod výpočty napsal větu: „**Tento druh superochlazení vesmíru může vysvětlit, proč je dnešní vesmír tak neuvěřitelně plochý – a tudíž rozřešit paradox potřeby jemného vyladění parametrů vesmíru, na který poukázal Bob Dicke...**“ Guth té noci neobjevil nic menšího než základ popisu raného vesmíru, který dne označujeme jako „teorie inflace“ (Navrátil) Pokud si fyzikové **stanovili** nezpochybnitelnou doktrínu o tom, že došlo ke stvoření vesmíru tj. ke stvoření prostoru, času a v něm ke stvoření konstantního množství hmoty-energie, pak proč by fyzikové měli vůbec mít důvod zapochybovat o tom, že byly v tom zrození >stvořeny< také všechny zákony, které jsme poznali a že došlo při stvoření zákonů k vyladění padesáti parametrů s přesností na padesát nul za desetinnou čárkou.

*_*_*_*_*_*

Vážení nefyzikové, pochopte, že špatně je položena /sestavena věta, kterou často čtu (a tím špatné otázky v ní) : „**život by nevznikl, kdyby nebyly vyladěny konstanty, kdyby nebyly nastaveny ty a ty parametry a ty a ty náhody a nuance, které Zemi potkaly**“

Pochopte, že příroda neměla „na počátku“ žádný záměr, aby někdy po nějakých 14,24 miliard letech vytvořila, vygenerovala cosi - život **právě v takové podobě** jaký ho kolem sebe vidíme. (Příroda dnes sama neumí předpovědět svou budoucnost a příroda to neuměla ani v čase $t = \text{sekunda po Třesku}$)

Nelze přeci říct : automobil, tak jak ho vidíme, jeho verze a podoba z autosalonu v r. 2004 s poloautomatickými brzdami, zapalováním, pohony na každé kolo, aerbegy, vyhříváním a klimatizací, elektronikou atd. coby (lidmi) nejvymakanější výrobek na planetě, říci, že by nevzniklo kdyby : neexistovalo železo, kdyby neexistoval kaučuk, sklo, kdyby se nenarodil Edison, Diessel, kdyby nebyly havárie Miki Laudy u F1, kdyby nikdy se nevymysleli svíčky, výfukové filtry, kdyby Hooock neobjevil svůj zákon, kdyby se nevráběly po celé Evropě asfaltové silnice, kdyby neexistovala ropa, kdyby nebyla voda či vzduch, tření, kdyby lidé byli velicí půl kilometru, tak by auta musela být také půl kilometru dlouhá, což je problém – čili by auta nebyla, a nebyla právě „antropicky“ veliká 4 m jako jsou dnes, a kdyby lidi měli křídla (auta by se nevymýšlela), kdyby a a kdyby a kdyby..., tak by prostě ta auta vypadala **naprosto jinak**, nebo vůbec. Takto to nelze říci...

Nelze otázku a odpověď stavět tak, že by auta nebyla, kdyby nebylo statisíců a milionů podmínek přírodních i společenských za minulých 300 let, že tak by auta za těchto desítek a stovek a milionů podmínek zvaných „kdyby“ prostě nikdy nevznikla...a že auta (stromy, lidi) jsou proto, že ty podmínky to auto samy „utvořily“ ke svému „podmínkovému“ obrazu....k tomu aby „tak-a-tak“ vypadalo...Ne...

Ne.Takto přesně to není. A vyslovuji názor : Auta vznikla ! právě taková a taková jak dnes vypadají nikoliv proto, že „tu byly ty podmínky“ právě pro auto se hodící, a splněny, ale proto, že ty podmínky jak se samy rodily, sestavovaly, kloubily, generovaly v posloupnosti selekce a mantinelů zesložítování hmotových struktur a s tím i zesložítování a přibývání zákonů samých, byly samy takto vygenerované zákony strůjcem – stvořitelem „objevení se“ auta. Auto „muselo“ vzniknout právě takové neb podmínky k autu a k takovému autu „necíleně“ vedli, podmínky jsou řady posloupností kombinačních vývojových proměn symetrií a asymetrií stavů, které vyústí v „takové auto“v takový strom, rybu, takového člověka na Zemi. Kdyby ta realizovaná posloupnost byla jiná, bylo by „jiné auto“, také smysluplné..., jiný člověk ! ! !, také smysluplný v souladu s postupně vygenerovanými zákony od Třesku....,byl by prostě ve vesmíru „jiný tvar-podoba“ života. Život tu nebyl p ř e d e m předepsán, nařízen, naplánován, naprojektován, abychom mohli říci, že by se „tato podoba“ jak jí vidíme nevyvinula kdyby, kdyby, kdyby, kdyby to a to nebylo. Naopak : to a to, že se tak a tak vyvíjelo, vedlo „to vše“ k nějaké složitosti, stále složitější až „to“ vypadalo jako DNA co jí „takovou“ pozorujeme a jako život, člověk....právě takový co je kolem nás, a vyhovující všem vývojovým cyklům, stavům,

mantinelům, podmínkám, neb ony-cykly, narušování symetrií čili proměny symetrií v asymetrie čili pravidlo PPP, pravidlo o přehazování horkého bramboru, to bylo stavitelem této podoby života a veškeré harmonie chemické a biologické, právě podle stavů vývojově realizovaných kroků.... a to v poopraveném Darwinově duchu, nikoliv v naprosté vývojové náhodě „náhodným výběrem“, ale výběrem v mezích mantinelů v posloupnosti složitých struktur majících v sobě zabudováno PPP jako řídicí směr, „kontraentropii“.

Jen bych k rád upozornil na KM v souvztažnosti s Antropickým principem. Alespoň s tou jeho verzí, která hovoří o fyzikálním smyslu pouze těch vesmírů, v nichž se vyvinou inteligentní pozorovatelé (viz Ocamova břitva + Kodaňská interpretace KM). Chcete říci, že vývojové posloupnosti jiné, mírně odlišné verze realizovatelné, co nevedou k inteligentním bytostem, už nemají fyzikální smysl? Že kdyby se vesmír vyvíjel podle stejných zákonů ale s výběrem v mantinelech možností mírně jiným, že takový vesmír nemají fyzikální smysl?

Ty vesmíry, v nichž se časem nevyvinou inteligentní pozorovatelé kteří by je mohli NĚJAK pozorovat a interpretovat nezískají svůj fyzikální smysl. ??? to snad ne. Znamenalo by to, že před jednou miliardou let, kdy ještě vývoj nerealizoval inteligentní bytosti, že takový vesmír starý např. jen 10 miliard let nemá fyzikální smysl? Anebo chcete říci, že vesmír už na počátku volil *záměrně* „takový řád“, aby v budoucnu v něm se ty inteligentní bytosti utvořily a pak tato jeho volba má fyzikální smysl a ostatní volby by nefyzikální smysl neměly?? **Opět si tu neodpustím moji oblíbenou paralelu s devátým gluonem, který sice dle kombinatoriky plynoucí z kvantové chromodynamiky musí existovat, ale na druhou stranu vůbec s ničím neinteraguje, a proto jej v teorii neuvažujeme. Má fyzika někde popis toho jak a čím se od sebe 8 gluonů liší? Díky za dodání informací.**

Kvantová mechanika k tomu přidává ještě poznatek, že částice, skupina částic, či dokonce celý vesmír, jež nejsou pozorovány se nalézají rozmazány v superpozici všech možných stavů, No vidíte, přesně moje hypotéza o vlnobalíčkování dvouveličinového časoprostoru //ve kterém i čas má více dimenzí// čili „vlnový chaos“ ve chvíli, kdy lokálně projeví – utvoří vlnobalíček dle „předepsaného pravidla-řádu“ tak tento vlnobalíček „vyskočí-vystoupí“ z rozmazaného chaosu jako elementární hmotová částice. Jiné vlnobalíčky co nemají „tvar vzorečku“ nejsou excitovanými částicemi, jsou to >jety< . Já Navrátil to neumím dobře slovy popsat, ale to se poddá až se toho chopí chytré hlavy. Ano, i kvark je superpozice lokálního stavu-vlnobalíčku dvouveličinového, kompakťikovaných dimenzí dle jistého řádu. **do nichž by v principu byla bývala zkolabovala jejich vlnová funkce, jen kdyby se v tom vesmíru nalézal alespoň jeden pozorovatel. Vesmír bez pozorovatelů (pominu-li teď skutečnost že je nefyzikální) je vlnově rozmazán a jeho fyziku nelze tudíž vůbec definovat, natož nějak rozumně popsat. Ano, znamená to, že do tohoto >rozmazaného vesmíru< (což může být stav jednotkový $c^3 = c^3 = 1$) musí **vkročit „zákon“** (jinou otázkou později bude, kde se vzal a kdo ho dodal... odkud a komu), pravděpodobně takový, **který „rozjede“ změny stavů artefaktů...jimiž jsou pouze dvě základní veličiny, délka a čas. Změny pak budou v podobě střídání symetrií s asymetriemi a to umožňuje právě zákon co >prolomí linearitu< v posloupnost nelinearit. Začíná to tvarem paraboly $A^2 = 2.B.....$ a už to jede samo.****

\ Já nemám tak pěkné vyjadřovací schopnosti, mluvnickou těžkopádnost si jistě odmyslete.

Pozorovatelé mohou být tedy v jistém smyslu vnímání jako nutnost. A protože pozorovatelé mají vždy nějak omezeny své pozorovací schopnosti a jejich interpretace výsledků pozorování je zatížena určitými stereotypy, může takováto filozofie velmi snadno narazit na otázky typu: existoval gravitační zákon i před Newtonem, nebo existovala pouze gravitace?". Může v lese padat strom, když se na něj při tom nikdo nedívá, nebo jeho vlnová funkce zkolabuje pouze do

dvou stavů (strom stojí, strom leží) které již existovaly za přítomnosti pozorovatelů? Hezké. Přidám-li kousek logiky navíc k řečenému, pak pozorovatelem v libovolné dějinné době od Třesku může být cokoliv. To nemusí být člověk inteligentní. Pozorovatelem je v podstatě jakýsi libovolný „lokální stop-stav“ (což nevyovídá o tom jak >lokality< je veliká) v porovnání se zbytkem vesmíru. Takže řeč výše v mé modifikaci : gravitace je projevem chování artefaktů a toto chování se řídí zákonem-pravidlem, které se dá zobrazit matematikou. Řídí se zákonem „před Newtonem“ a do matematického zobrazení to zapsal Newton. Fyzikální rovnice ze „smysluplných znaků“ (pět znaků totožno sto stran lidských slov popisných) nemusí existovat, aby existovalo chování podle této fyzikální znakové rovnice. Koukneme-li se z okna vidíme tam přírodu a nevidíme tam statisíce rovnic podle nichž se ta scénérie venku právě řídí.

Nechci se tu pouštět do žádných dalekosáhlých filozofických konstrukcí. Chci pouze demonstrovat, že tyto věci nejsou vůbec jednoduché a dořešené. O.K.

Chtěl jsem jen ukázat, že tyto otázky jsou stále živé, živé pro odborníky a laikové do toho nemají co kecat, že ... neb se jimi lidé dodnes zabývají. Mně osobně se opravdu kodaňská interpretace moc nelíbí, ale existuje a nikdo ji dosud spolehlivě nevyvrátil. Jistě. ke kolapsu vlnové funkce stačí jediný foton. O.K., ale to je ten „třesk“ do stavu předbig-bangového vesmíru inertního jednotkového lineárního >rozmazaného<, třesk pravidla o nastoupení nelinearity, nastoupení pravidla o střídání symetrií... atd. //Navrátil neumí matematiku a tedy má neohraný slovník// Ale jak se dozvíme, že funkce zkolabovala, pokud se to odehraje v nějakém vesmíru bez pozorovatelů? Pozorovatelem nemusí být inteligentní tvor. Pozorovatelem je „libovolný stop-stav“ lokální. Tyto otázky zdaleka nejsou tak triviální. Mohou totiž souviset se samotnou kvantovou teorií vědomí, která možná v průběhu 21. století otřeše našimi názory na fyzikální realitu ještě daleko více, než to učinila KM v průběhu století 20. O.K. Zesložňování hmotových struktur multikombinováním vlnobalíčků (složitost DNA povede k superDNA = vědomí) bude přecházet do vyššího stavu hmotového čím dál zrychlenějším pochodem střídání stavů symetrií s asymetriemi, povede to k menší hmotnosti superDNA a vyšší softwarové složitosti...?; $x \cdot y = 1^2$, kde x-hmotnost elementu v procentech vůči veškeré hmotnosti vesmíru (elementem budiž libovolný typ hmoty s danou složitostí) ; y-složitost elementu „x“ . Tím se tu ale v tuto chvíli zabývat nechci. O kodaňské interpretaci KM lze jistě pochybovat a spekulovat téměř do nekonečna, ale co se týče antropického principu, zde je myslím (alespoň pro mne) situace zcela jasná. **Pozorovatelé dávají vesmíru fyzikální smysl.** Kdyby teoreticky zítra všichni lidé na Zemi zemřeli //na streptokoka//, tak by vesmír pozbyl fyzikálního smyslu ? ? ? to snad neeé. **Bez nich je vesmír pouze oním devátým gluonem, o němž jsem hovořil.** Jo takhle...pak je to třeba upřesnit ve smyslu, že tento vesmír s touto vybranou posloupností proměn stavů, a zrealizovaný, co dovedl stavy střídání symetrií až k inteligentní lidské bytosti, by zánikem lidí ukončil tuto posloupnost a tím by tato posloupnost ztratila fyzikální smysl (ač i to je na filozofické další úvahy)...někde jinde se realizuje jiná fyzikální posloupnost v tomtéž vesmíru, při platnosti rozvoje jiné variace zákonů (mnohé počáteční jsou totožní v té jiné posloupnosti s našimi v naší posloupnosti) I ta jiná posloupnost zahajovala za stejného prvního počátečního pravidla a později jinými kombinacemi v jiných mantinelech se u té posloupnosti vyvíjely jiné modifikované zákony. Nevím, spekujuji. **Je jistá statistická pravděpodobnost že takový vesmír existuje, co v něm nejsou pozorovatelé ? ale to je asi tak vše co se o něm dá říci. Žádný jiný fyzikální význam nemá. Jest to nefyzikální objekt.**

No možná toto své tvrzení trošku oslabím. Řekněmež, že až do vzniku pozorovatelů jest to spíše virtuální objekt. Je to takto přijatelnější? Téma spekulativní pro každého ...spekulanta včetně mě.

A co dělal před tím, než jsem se narodil, to opravdu nevím. Nebyl jsem u toho. Zrovna tak nevím, co se stane s vesmírem po mé smrti, ale je vcelku pravděpodobné, že opět zanikne.

Ale teď zase trochu vážně. Kolaps vlnové funkce podle kvantové mechaniky neznámá to, že se pozorovatel okamžitě dozvěděl o konkrétním stavu kvantového systému (částice) během experimentu (např. kterou ze štěrbin částice prošla), ale brž principiální možnost se to dozvědět a to i zpětným dohledáním. Pokud tu takováto možnost nastane, vlnová funkce zkolabuje. V opačném případě nikoliv.

To, že se můžu z filmových, písemných, archeologických, paleontologických, geologických, astronomických a kosmologických záznamů nyní dozvídat o minulosti která tu byla dávno před mým narozením znamená, že zpětně způsobují kolapsy vlnových funkcí které nastaly již třeba v okamžicích blízky velkému třesku. A činím tak prostřednictvím tzv. avancovaných vln, vysílaných do minulosti svým mozkiem, resp. rekognoskujícími kvantovými událostmi v něm probíhajícími. Ve vesmíru, který má příliš málo dimenzí, nebo se zhroutí do singularity dříve, než se v něm stihnou vyvinouti pozorovatelé, nikdy žádná vlnová funkce doopravdy nezkolabuje. ???

To prosím není moje interpretace. Tak dobřej zas nejsem :-) To vymyslel John Cramer již před 25 lety a je to prozatím jediná bezesporná interpretace KM, která kdy byla vytvořena. ???

Před nějakou dobou jsem napsal:

"Transakční interpretace KM sice vyžaduje obousměrnou propustnost časoprostorového kontinua vůči směru toku času, ale nikoliv vědomé makroskopické pozorovatele." Čili v makrokosmu panuje pouze šipka času jedním směrem a v mikrokosmu na Planckových škálách šipka času přejde do kontinua časové rozmazanosti spolu se ztotožněním dimenze časové s dimenzí délkovou ???

No uznávám, že ve snaze o konzistentní propojení antropického principu s KM jsem se zde nyní s tímto svým předešlým výrokiem dostal do pořádného sporu. Uvést KM do rozumného souladu s antropickým principem totiž bez zapojení vědomí do teorie vskutku možné není.

Žádná rozumná interpretace KM se bez něj neobejde a transakční interpretace není v tomto ohledu žádnou výjimkou (mohu uvést příklady doložené experimentálně).

Nyní jsem si ale uvědomil, že k udržení vesmíru není zapotřebí vědomých pozorovatelů, No konečně... všimněte si, že to výše kritizuji několikrát ... kteří se vyvinou až po nějaké době po jeho vzniku. Tito pozorovatelé dokonce ani netvoří dostatečnou podmínku jeho fyzikálnosti. No konečně... !

Je zde vskutku zapotřebí ještě něco jiného - universální pozorovatel. No konečně..., řekl jsem výše : Pozorovatelem je „libovolný stop-stav“ lokální.

A prosím, než mi začnete nadávat do šarlatánů a bláznů, to jsem neměl v úmyslu ani před třemi hodinami ani nyní... přečtěte si prosím článek s názvem Bůh na mých internetových stránkách a zkuste se nad tím alespoň chvíli zamyslet. O.K.Když ne jako filozof, tak alespoň jako vědec.

Dokonce i veliký Hawking již odhalil bezčasovost vesmírného bytí. „Vesmírné bytí“ ...??... co to je, kdo to je ? Budu-li vědět co to je >vesmírné bytí< mohu se zamyslet o jeho bezčasovosti, nyní ne. Bude-li vesmírným bytím „existence artefaktů“ + zákon = Bůh , pak těmi artefakty jsou pouze čas a délka. a tedy „bezčasovost“ nepřichází v úvahu. Možná pod pojmem >bezčasovost< máte na mysli >nechod, nepostup, neodvíjení dimenze časové< ; odvíjení času je fyzikální pojem pro vesmír i pro lidi pro nejednotkový poměr mezi veličinami tedy mezi dimenzí času a dimenzí délky. Tam kde je čas jednotkový tam „nemá chod, nemá odvíjení“ a přesto tento stav se nedá nazvat „bezčasovost“. Bezčasové bytí je nesmysl, neb čas je artefakt, který „jde-odvíjí se“ i „stojí“....ale existuje futr, je nezadatelný, nezaměnitelný, neodvolatelný, je konstrukční. // Pokud moje řeč vypadá jako že to vše už tvrdím jako bezchybný mudrc, tak se omlouvám a říkám, že vše co přednáším pouze navrhuji do diskuse jako hypotézu a provokaci k novému myšlení // **Vědě však bude trvat ještě nějaké to století, než dospěje přirozenou cestou až k těmto věcem (Veškerá věda končí u Boha - Albert Einstein).** Asi ano, ale ten Bůh má naprosto jinou podobu, smysl a chování-požadavky, než ho líčí lidé...lidé křesťanští i jinak věřící.

Univerzální pozorovatel nestojí mimo fyzikální zákony, avšak stojí nad fyzikálními zákony popisovanými KM a OTR. Stojí tedy mimo prostoročas a neskládá se z žádných vlnových funkcí, které by bylo potřeba kolabovat. Je-li pozorovatel mimo vesmír, pak i na takovýto artefak platí „stop-stav“ už z definice slova „pozorovatel“....pak „stop-stav“ = pozorovatel mimo prostoročas, mimo vesmír, je v podstatě oním Zákonem :

„Artefakt“ (délka a čas) krát „zákon“ (zákon = Bůh) = Universum (--> existenčno krát neexistenčno = 1^2)

Prostoročas se vytváří teprve na pozadí sytoprostoru (Slovo sytoprostor se ve fyzice nikde neuvádí a tak jeho charakteristiku neznám. Je tu však vidět ze situační řeči, že sytoprostor se nevytváří-nevytvářel a vytváří se prostoročas...z čeho ? **a ten žádné kolapsy vlnových funkcí nepotřebuje.** Kolapsy vlnových funkcí vznikají na pozadí sytoprostoru v podobě kolizí sytonů a jejich protějšků antisytonů, (Opět nové slovo, co ho fyzika neužívá...; budu-li mít dobrou výřečnost + znalost současné fyziky, mohu zavést i >kapopartory< a antikapopartory< a postavit na nich pseudologikou pseudofyziku ...nevěříte ?) **právě v důsledku působení univerzálního pozorovatele.**

Následkem těchto kolizí se teprve vytváří prostoročas se vši jeho KM. Ve své knize jsem přirovnal prostoročas k obrazu na monitoru. My vnímáme pouze ten obraz a zkoumáme fyziku toho, kterak objekt A v "počítačové hře" již říkáme Vesmír, působí na objekt B.

Veškerá ta fyzika která je za tím vším, co způsobuje samotný vznik toho obrazu, nám však zůstávala dosud skryta. (Veškerá moje hypotéza a fyzika co je ta tím vším ještě nedotvořena, zůstala také dosud skryta...)

Mája se tomu tuším říká. Jenže s podobnou filozofií se můžete setkat všude možně. Řeční solipsisté hlásali něco podobného, totéž najdeš v Buddhismu. Zkrátka filosofii může vymyslet každý. Jiná otázka již ale je, zda je možno na této filosofii **vybudovat konzistentní fyzikální model, jenž by popisoval i pozorovanou realitu** (>pozorovatelnou realitu< - to je velmi ošidný pojem. Neb souvisí s tím „kdo“ pozoruje //pozorovat může mravenec, kometa i kvark//, čím pozoruje ; a tak pozorovaný popis, opakují p o p i s reality může být „libovolným“ popisem reality reálné, a ten popis reality nemusí být shodný s konzistentním fyzikálním modelem....ač si myslím, že kvark „popisuje“ realitu bez modelu lépe než s vybudovaným modelem. I člověk

co pozoruje realitu jí nepozoruje celou ani podle úplného modelu konzistentního fyzikálního) (tj. ten obraz, který vidíme) lépe, než jiné modely. A o to já se právě pokouším. I všichni fyzikové...kromě mě.

Ale obávám se, že když dokonale pochopíte celek, začnou Vám unikat zase jednotlivé detaily. Pochopit a) celek + b) detaily lze pouze pod společným jmenovatelem – např. že vývoj posloupnosti změn stavů artefaktů ve vesmíru se děje podle počátečního pravidla paraboly. Cesta "zdola" je dle mého názoru jedinou cestou vedoucí "nahoru" k vysněnému cíli. (A až jsme „nahoře“ = vidíme kolem sebe vrchol pyramidy hmotového zesložítování DNA, můžeme stopovat „slézáním dolů“ jak se to vše mohlo stát. To je **evoluce**. O.K. To je cesta, která se zrcadlí v reinkarnačních hypotézách různých filozofických hnutí již odnepaměti. Reinkarnace je něco víc než evoluce? Ryba se evolučně proměnila na savce // přes několik vývojových etap// a savec se už nemůže vrátit do podoby ryby. Ryba zůstala na stromu vývoje na slepé větvi – je klonem už navěky. Epitel vývojového stromu pokračoval novými kombinacemi hmotových struktur a vyrobil člověka. Ryba když zemře se reinkarnuje do savce? Člověk-daný jedinec v dané epoše vesmíru 14,2422222222 miliard let po Třesku když zemře se promění reinkarnačně v rybu? ...? Možná obecně se může „složitá hmotová kombinace“ // DNA// přeměnit na „méně složitou kombinaci hmotovou“ // rozbitím na fragmenty//, ale s tím nějak souvisí šipka času v makrovesmíru nevratná. Takže reinkarnace? a evoluce k sobě myslím nejdou. I reinkarnace by musela v posloupnosti vývoje složitějších hmotových struktur postupovat kauzálně „nahoru“. A jest to také cesta, jíž kráčí věda. ?? Nikdo nemůže dokonale pochopit celek, aniž by poznal, která fungují jednotlivé jeho části. Jak velká je jednotka? a jak velké jsou její části? Na přímce najdu >úseky< velké „0“ ; „1“ ; „∞“ ...? Čímž se nejspíš naše debata posouvá směrem k v současnosti velmi diskutovaným otázkám okolo mezí redukcionistického chápání světa. Myslím, že svět-vesmír je deterministický neb je složen s kroků-kvant v posloupnosti kombinací stavů artefaktů.

I moderní modely fungování lidského mozku (učení, utváření osobnosti, kreativní myšlení - zkrátka vše, co se dá shrnout jedním jediným termínem INTELIGENCE) dospěly k jakémusi scénáři, jenž je velmi blízký evolučnímu. O.K. Z totálního chaosu tu postupem času povstává řád směřující ke stále strukturovanější a organizovanější formě. (... >z totálního chaosu<, říkáte??...Jsem proti. V „bodě Třesku“ už bylo PPP-první počáteční pravidlo, pokud onen Třesk vůbec nebyl v podstatě jen třeskem-vznikem pravidla. A PPP se dále rozvětvovalo, tj. tak jak se počaly tvořit složitější hmotové struktury vlnobalíčkováním dimenzí veličin, tak se počaly sestavovat, nabalovat nové a nové zákony. tedy žádný počáteční chaos. Jedno pravidlo pro 10^{82} ks fotonů ještě není chaos. A 10^{82} zákonů na nemnoho supersložitých hmotových sloučenin také není >nechaos< čili >superřád<. Z totálního chaosu povstává řád.... $x \cdot y = 1^2$...opět se tu vynořuje asociativní matematický útvar x- počet zákonů ; y-počet složitých hmotových struktur. Organizovanost hmoty tedy je její multikombinační sestavování za dodržování všech minulých zákonů. V období existence poloviny prvků Mendelejevovy tabulky vesmír nepotřeboval a tím nevygeneroval zákon o slučování kyselin se zásadami na sůl. Sůl nemusí dodržovat zákon syntetické polymerace kaučuku, neb sůl dodržuje jen zákony starší než je ona sama) Dle mého názoru nějak takto funguje i "superorganismus" zvaný Vesmír. Vytváří -li lidský mozek na základě evoluce řád z chaosu a říká-li se tomu intelligence, pak i Vesmíru jako celku lze přiřknout jistou "inteligenci" Chaos, zpřesním-li Vaše pojetí, je panování jednoho zákona na mnoho částic-klonů + t --> 0 a organizovanost je panování obrovského množství zákonů na jednu stále vývojově se zesložítující se hmotovou strukturu – mozek, DNA aj.opět $x \cdot y = 1^2$, aniž bychom potřebovali nějakého dalšího, vnějšího tvůrce, stojícího nad přírodními zákony, tj. mimo ně. O.K. ve smyslu „tvůrce“ ne-přirozeného?? My jsme bůh...., zde nějaká filozofická asociace :

lidé-mozek-zákony = $0 \cdot \infty = 1^2 = 1 \cdot 1 =$ bůh-artefakty-zákon

Pouze je třeba mít na paměti, že vesmír "uvažuje" v řádu miliard let, takže momentální projevy jeho inteligence nemůžeme v průběhu trvání našich kratičkých životů vůbec registrovat. O.K. Nárůst počtu zákonů ve vesmíru „v čase“ zřejmě byl také exponenciální...ještě donedávna jich nemuselo být mnoho. Ty nové-mladší přirůstající zákony už se týkají jen dění na Zemi a přibývá jich geometrickou řadou. Čím víc zákonů „na jednu molekulu vývojem zplozenou“, tím se nám bude ta molekula či cokoliv hmotového jevit inteligentnější, neb bude sama složitější hmotovou multikombinací díky tomu množství zákonů, které musí dodržovat, aby se nakombinovala. Zajímavá je za zmínku skutečnost „výroby“ složitějších hmotových struktur člověkem samým, co příroda dosud nevyrobila sama. Všechny 1,5 milionu >umělých< sloučenin vyrobených člověkem v čase $t =$ současnost, stop-stav, je asi slepou vývojovou větví hmotových struktur. Vesmír asi sám ve svém budoucím vývoji tyto >nové chem. sloučeniny, v podstatě 95% jsou léky, nikdy nevyrobí....posloupnost vývoje >pravé větve< zde na Zemi nepovede do výroby těchto 1,5 milionu léků. Můžeme však pozorovat výsledky, k nimž vesmír (příroda) dospěl za posledních 14 000 000 000 let. A já myslím, že je vskutku na co se dívat. Kam se hrabe lidská inteligence. Pozor – lidskou inteligenci vyrobil právě ten vesmír. Lidská inteligence „se hrabe“ na zbytek vesmíru, neb ten je „méně inteligentní“, protože zde na Zemi je vrchol pyramidy hmoty nejsložitější ...v této posloupnosti od Třesku. Ona je epitelem na genetickém stromě realizace zesložítování hmotových struktur v posloupnosti střídání symetrií s asymetriemi do nichž stále patří časoprostor.

Potřebu neuniverzálních pozorovatelů jsem dementoval již výše. Uznávám, byl to chvilkový úlet. Nejsou potřeba. Když jsem to psal, na chvíli jsem úplně zapomněl na univerzálního pozorovatele Bůh ? ?, za což se mu omlouvám (doufám, že se neurazil) :-))

Co se týče univerzálního pozorovatele, ani on nevidí vždy vše. Z kvantové teorie plyne, a bylo to již ověřeno i experimentálně, že částice, jež je pozorována neustále, nemůže změnit svůj stávající kvantový stav a je nucena setrvávat zamrzlá v jednom jediném stavu – v dokonalé statické rovnováze. Metaforicky se tato skutečnost často vyjadřuje větou „voda na kamnech, která je neustále sledována, nikdy nezačne vřít“.

Východiskem z této zdánlivě paradoxní situace se ukázal býti předpoklad, že Bůh neustále velmi rychle „mrká“. V mé hypotéze to já metaforicky popisuji jako „přehazování horkého bramboru“ z dlaně do dlaně. Při neobvykle extrémně vysoké frekvenci přijde otázka kde ten brambor je : v levé ruce, v pravé ruce anebo uprostřed ? To je teorie vesmíru ve střídání symetrií s asymetriemi, Rovnice matematická tj. rovnováha tj. zákon zachování ve vesmíru neplatí, ve vesmíru platí >nerovná se< ; to je to narušování symetrií..Bůh neustále mrká - O.K.. Původ tohoto „mrkání“ je dnes již velmi dobře objasněn na fyzikální úrovni. Vyplynul zcela přirozeně z teorie jako takové, neboť se ukázalo, že již samotná pozorovací činnost bytosti Boží vede k „nepříznivému“ vedlejšímu efektu tzv. sekundární sytorezonance, jenž rozmazává informaci o přesné poloze a stavu všech částic ve vesmíru, čímž významně narušuje dokonalost statické rovnováhy, kterou se Blandrium (univerzální pozorovatel) snaží v každém okamžiku nastolit již z úřadu své funkce vrchního vesmírného voyeura. O.K. v bledězeleném to je moje hypotéza.

Blandrium je zkrátka, díky tomuto narušení zpětné vazby, v každém okamžiku poněkud nepřesně informováno o aktuálním stavu většiny částic ve vesmíru, což zákonitě vede k jejich pohybu ale i ke vzniku všech čtyř přírodních sil – gravitace, elektromagnetismu, slabé a silné interakce.

Výpis relevantních článků z diskusního fóra „starý“ Aldebaran.

Autor: Zoe

Další relevantní diskuse zde: <http://www.aldebaran.cz/forum/viewtopic.php?t=102>

(04.12.2004) Pochopte, že Vaše antropické myšlení (i ten podiv nad předem „vyladěnými“ konstantami) je falešné vidění asi v tom smyslu, řeknu-li příklad : astronomové říkají, že dvě galaxie mohou, pohybují-li se proti sobě, projít skrz sebe naskrz, aniž by se nějaká hvězda s jinou srazila. Nic k divení či námitkám, že. Řeknu-li já, že to není možné, pak to plyne z úvahy o tom „co je to makro- a mikro- pozorovatel“. Když tlesknete dlaněmi o sebe, tak to pleskne, dlaně se od sebe odrazí a ty dlaně „skrz naskrz neprojdou“, že, ač pod drobnohledem jsou (!) dlaně vlastně 99% prázdnoty → fyzika říká, že atom je prostorově prázdný, jádro-protony, neutrony + elektrony se dají zamést do koutku, prostor atomu prázdný zaujímá 99,99% prostoru atomu ...čili ty dlaně co se srazily, je p r á z d n ý prostor a přece dlaně plesknou a se od sebe odrazí, neprojdou skrz-naskrz..., možná to tak dělají i ty galaxie z našeho pohledu mikroměřítká do makro- , že i galaxie o sebe nepružnou srážkou „plesknou“. Jak vidí vesmír >pozorovatel makro- věc< směrem do mikro- ?...Vidí to tak člověk pozoruje >srážky dvou protonů< ve Fermilabu a...proč ty protony „neprojdou skrz na skrz“ jsou-li to „jen vlny“ ? Podobně je falešné vidění „antropického myšlení“, že vesmír byl naladěn už předem tak aby v něm mohly se zrodit živé bytosti. ne, nikoliv. Vesmír nebyl předem „na nic“ naladěn. On se vyvíjel podle zahajovacího pravidla PPP tak, že se další a další zákony generovaly, (mikrosekundu po Třesku nebyly zákony jako třeba když píchnu do nervu, že to v mozku zabolí, nebyly zákony, že ketony nereagují s hořčíkem...atd. miliony zákonů co je dnes vidíme kolem sebe nebyly po Velkém třesku)... tím si samy stanovovaly mantinely a generovala se, selektovala posloupnost složitější a složitější hmoty a toto obojí generování (hmoty i zákonů) v mantinelech dospělo v vygenerování té a té podoby dnešního života i podoby aut.

Odpověď na adrese:

<http://www.aldebaran.cz/forum/viewtopic.php?t=121&postdays=0&postorder=asc&start=15>

23.02.2005

ing. Josef Navrátil, Kosmonautů 154, Děčín 405 01

e-mail : j_navratil@volny.cz

www : www.volny.cz/j_navratil

více najdete na těchto stránkách a v archívu

S pozdravem D. J. Zoe

(Navrátil 25.02.2005) Vážení čtenáři, přečetli jste si zajímavou červenou odpověď od pana Zoe, kterého si vážím, ale na poli fyziky je to můj soupeř (neb on se ke spolupráci postavil zády) a...a tak přestože mi napsal „fyzikálním stylem, fyzikální řečí“, já jeho argumenty roztrhám napadrt'. Nevěříte ? Kdo si o to požádá, tak mu to brzy pošlu.

Navrátil Josef

Navrátil – odpověď na červené myšlenky pana Zoeho

26.02.2005